

dant, att det kan dröja hela veckor innan någon båt vågar sig ut. - Nu har hon vakat hela veckan varje natt hos ordföranden eller "Borgmästaren" i byn. Han är mycket allvarligt sjuk och får ej flyttas från platsen. Hon måste byta med den danska sjuksystem, egentligen skulle de vaka var sin natt, men syster Astrid väljer att vaka på nätterna för att hinna med matläggning och annat arbete på dagen. Denna natt har varit särskilt orolig. Klockan tre på natten har en man kommit inrusande och berättat, att hans hustru hastigt avlidit. Hade armén en bår? Kunde man hjälpa till med svepningen? Nu vajar den norska flaggan mot en bakgrund av snövit fjäll. Den är hissad på halv stång och den varslar om att ännu en av berlevågs-borna fått flytta till en anna värld.

Utanför byn sjunger Ishavet sin eviga sång. Bränningarna brusa starkt i nordost och därute kommer en liten erstattningsbåt pustande med kurs mot öster. Kanske skall den medföra ett paket eller ett brev från Sverige? Men det är ej säkert, ett brev kan ta en månad eller mera.

Och månen går bländande fram över firmamentet. Det ser ut att klarna nu. Norrskenet sprakar och gnistrar som väldiga jättegardiner i rosa och guld. Kylan kommer smygande från fjällen i söder. Ett par korpar kraza hest, några måsar skria, man kan höra en hund skälla någonstans och en liten fjordhoppe sparkar oroligt i sin spilta hos grannens. Ett par till synes hemlösa får irra omkring i snön, de ha varit ute och druckit vatten och söka sig åter hem till fjällen.

Syster Astrid har hunnit fram nu och börjar ta itu med hushållsbestyren. De manliga officerarna begiva sig under eftermiddagen ned till församlingsbaracken, där en svag rök ringlar sig upp genom skorstenen, varslande om att armén skall ha möte i eftermiddag. Gamla och unga skynda dit. Det är nu över ett år sedan man had något offentligt, religiöst möte och många äro de, som hungra och törsta efter att få höra andliga ting. Många äro nervösa och upprivna av chocker och andra upplevelser under kriget. Nu vill man lyssna till fridens evangelium. Nu vill man höra talas om Honom, som skulle kalla s Fridsfursten. Och sångerna smälta sammans, sjungna på norska och svanska, och det gamla evangeliet blir nytt igen då det går från hjärta till hjärta.

"Ja, säger en gammal nordmann och fiskare, "ni ha kommit från ett annat land för hjälpa oss häruppe. Er uppgift är att predika och att laga mat. Nu ha ni visat att ni också kan bygga hus. Och er "sykeplejerska" det är den bästa julgåva vi kunde få. Jag säger som man brukar säga häruppe då ett hus bygge påbörjats: Gud signe arbeit!"

De svenska frälsningsofficerarna gå upp mot sin barack. Den ligger där så vackert med utsikt över det brusande havet. Åt söder ligga de väldiga fjällen. Därbortom ligger Sverige, där de väldiga skogarna susa. Här finnes ej ett träd ej en buske. De ha hittat ett par kvistar av obestämbar slag uppe på fjället. Syster Astrid har dekorerat den med de nordiska flaggorna, litet bomull och på så sätt skapat en illusion av julgran. Ett stort paket från Lidingö hemförbund har anlant idag, och att det var en kärkommen gåva, behåver man ej betvivla

T

Syster Astrid gör sig reda för ännu en natts vaka hos den sjuke ordföranden. Då höres plötsligt snabba steg i förstugan och en upprörd kvinna kommer in och omtalar, att hennes dotter, som väntar ett barn, har blivit hastigt sjuk. Kunde syster komma genast? Nu äro goda råd dyra. Läkaren kan ej komma hit, den svårt sjuke ordföranden måste tillses. Efter en hastig rådplägning beslutas att den danska sjuksystem skall vaka in julnatten hos ordföranden, medan syster Astrid tar hand om den sjuka kvinnan. Med en bön till Gud att allt skall gå väl beger hon sig iväg till den lilla, dragiga baracken. Det blir en lång julnatt, men vid tretiden på morgonen får man hälsa en liten pigg gutt välkommen i detta hem. Och då hon trött beger sig på hemväg i den frestkalla natten, är hon lycklig över att få hjälpa dem, som ha det svårt och som behöva henne.

Då sången på juldagens morgon stigen från den lilla församlingen som deltagar i gudstjänsten, känna svenskarna att de äro föremål för befolkningens uppskattning och välvilja, och tacka i sina hjärtan Gud, som gett dem en uppgift bland detta, hårt prövade folk.